

Arrest

nr. 148 322 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 december 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing werd op 24 januari 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2012 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die *loco* advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 13 januari 2011 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond.

Op 13 april 2011 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 december 2011 nam de gemachtigde de beslissing tot intrekking van de beslissingen van 13 januari 2011 en 13 april 2011, en nam hij een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door K.Y. (...), in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op zijn langdurig ononderbroken verblijf in België en zijn duurzame lokale verankering. Hij tracht deze te staven door een attest van werkbereidheid, een huurcontract, een verklaring van aanmelding bij het Huis van Het Nederlands en getuigenverklaringen voor te leggen. Echter, het feit dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Bovendien is uit het administratief dossier gebleken dat betrokkene geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus jarenlang bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene of het feit dat hij een langdurig verblijf in België zou hebben, onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Op 6 maart 2012 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) bij arrest nr. 76 508 afstand van geding vast in het beroep ingesteld door verzoeker tegen de beslissing van 13 januari 2011.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker betwist dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is. Verzoeker wijst er in dat opzicht onder mee op dat in de bestreden beslissing in essentie wordt gesteld dat verzoeker zijn illegaal verblijf aan zichzelf te danken heeft, en dat hij daaruit geen rechten kan putten. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het feit dat verzoeker geen poging heeft gedaan om zijn verblijf te regulariseren cruciaal is om te besluiten dat hij geen grond tot regularisatie kan krijgen, en dit zonder meer. Volgens verzoeker kan men nochtans niet naast het feit kijken dat hij al sinds 2003 in het Rijk verblijft. Hij kan niet volgen dat hij geen poging heeft gedaan om zijn verblijf te wettigen, nu net zijn aanvraag van december 2009 die poging is om zijn verblijf te wettigen. Hij meent dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is wanneer men stelt dat verzoeker geen poging heeft gedaan om zijn verblijf te wettigen. Hij meent dat het bijgevolg onmogelijk is voor verzoeker deze redenen te begrijpen. Verder stelt verzoeker dat hij wel degelijk een geloofwaardige poging heeft ondernomen door deel te nemen aan acties ten behoeve van mensen zonder papieren waaruit een regularisatiecampagne is voortgevloeid.

Dit werd volgens hem geattesteerd in een stuk van pastoor M.D.M. en de gemachtigde zou hiermee geen rekening gehouden hebben.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

De motivering van een bestuurshandeling moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (naar analogie RvS 30 juni 1993, nr. 43.560, De Bouck, RW 1994-95, noot I. Opdebeek). (Zie ook I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2013, 151.)

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker.

Zoals blijkt, bevat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid waardoor bijgevolg de motiveringsplicht strenger kan worden opgevat.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft beroepen op zijn langdurig ononderbroken verblijf en zijn duurzame lokale verankering in België. Dit langdurig verblijf en deze duurzame lokale verankering worden door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet betwist. De gemachtigde heeft evenwel geoordeeld dat deze elementen “onmogelijk” een grond tot regularisatie kunnen vormen, omdat verzoeker zich jarenlang bewust in illegaal verblijf heeft genesteld en omdat het feit dat hij vandaag geïntegreerd is louter het gevolg is van zijn eigen houding. De gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing in dat opzicht op dat verzoeker heeft nagelaten gevolg te geven aan verschillende bevelen

om het grondgebied te verlaten, en geen enkele voorgaande verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen.

De Raad stelt vast dat de bewering van de gemachtigde dat verzoekers langdurig verblijf en zijn duurzame lokale verankering onmogelijk tot regularisatie kunnen leiden, omdat zij voortvloeien uit verzoekers bewuste houding om zich te nestelen in illegaal verblijf en omdat hij nooit eerder een geloofwaardige poging ondernam om zijn verblijf te wettigen, niet het enige motief is, zoals verzoeker ten onrechte stelt, maar wel een cruciaal en determinerend motief vormt dat de bestreden beslissing schraagt, zoals verzoeker wel correct stelt. Verweerder erkent dit ook in zijn nota met opmerkingen. Bij zijn bespreking van het derde middel stelt verweerder immers dat het feit dat verzoeker nooit eerder heeft getoond een geloofwaardige poging te willen ondernemen om zijn verblijf te wettigen niet het hoofdmotief van de bestreden beslissing is, maar wel een van de motieven die ervoor gezorgd hebben dat de beslissing ongegrond werd verklaard.

De Raad kan *in casu* verzoeker volgen waar hij wijst op de tegenstrijdigheid tussen het feit dat de gemachtigde verzoeker verwijt geen enkele verblijfsaanvraag ingediend te hebben om zijn verblijf te wettigen, terwijl de aanvraag van december 2009, die het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing, nu net de poging is zijn verblijf te regulariseren en dat dit onbegrijpelijk is. Bijkomend blijkt eveneens dat bij zijn aanvraag inderdaad een stuk was gevoegd van pastoor M.D.M. die stelt dat verzoeker heeft deelgenomen van 12 april 2006 tot 15 september 2006 aan de actie Kerkbescherming Mensen zonder Papieren. Het bleek om een zes maanden durend verblijf in de kerk te gaan waar verzoeker volgens de pastoor een actieve rol zou gespeeld hebben en hij pleit voor de regularisatie van verzoeker.

De gemachtigde lijkt in de bestreden beslissing te doelen op het feit dat aan de aanvraag van december 2009 nog een bijkomende aanvraag had moeten voorafgaan. Dit is eveneens wat blijkt uit de interpretatie van verweerder in de nota. Echter, nergens blijkt dat de gemachtigde dit stuk in diens beoordeling heeft betrokken noch motiveerde hij waarom die actie die zes maanden zou geduurd hebben en waar verzoeker actief zou aan deelgenomen hebben, niet kan beschouwd worden als een poging het verblijf te wettigen. In de nota met opmerkingen betwist verweerder de deelname van verzoeker aan de actie niet doch stelt hij dat deelname aan die acties niet kan gelijkgesteld worden met een regularisatiepoging als dusdanig. Verweerder meent eveneens dat er geen oorzakelijk verband bewezen is door verzoeker tussen de acties enerzijds en de regularisatiecampagne anderzijds. De Raad moet vaststellen dat dit een *a posteriori* motivering betreft, die geenszins in de bestreden beslissing kan gelezen worden. Ten overvloede kan bezwaarlijk op redelijke wijze een dergelijke actie, waaraan volgens het stuk verzoeker actief gedurende zes maanden dag en nacht zou hebben deelgenomen, niet als een regularisatiepoging worden aanzien. Bovendien kan nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de lokale verankering die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Ten overvloede weze opgemerkt dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes. De gemachtigde motiveert dan ook niet op afdoende wijze door *in casu* de elementen die wijzen op duurzame lokale verankering en langdurig verblijf in het Rijk niet te aanvaarden hoewel ze niet worden betwist, louter omdat verzoeker zich genesteld heeft in illegaal verblijf en in het verleden geen extra verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen terwijl nu net de aanvraag van 10 december 2009 die poging was.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet afdoende werd gemotiveerd en bijgevolg artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 schendt.

Het onderdeel van het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 december 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel *9bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES